

Hallebyøre d. 27. 8.14
Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse
Att.: Susanne Beck Petersen

Michael Breuning
Hallebyørevej 62
4450 Jyderup
Tel. 26 50 24 94

Ang.: Høringsindlæg vedr. ændring af Lov om anvendelse af tvang i Psykiatrien

Jeg skriver til jer, da jeg forstår at man indkalder høringsindlæg til brug for udkast til en ny Lov om anvendelse af tvang i Psykiatrien. Jeg har arbejdet mange år som ansvarshavende sygeplejerske på et stort psykiatrisk sygehus.

Som det er nu og som det fortsat vil være hvis ændringsforslaget vedtages, kan der udøves visse former for tvang overfor alle mennesker som er indlagt på en psykiatrisk afdeling såfremt de opfylder visse kriterier (Kapitel 5: farlighed, groft forulempelse af medpatienter eller øver hærværk af ikke ubetydeligt omfang). De behøver altså ikke ifølge loven være sindssyge, de skal blot være indlagt på en psykiatrisk for at de kan blive udsat for en tvangsforanstaltning som fiksering eller beroligende medicin.

Omvendt forholder det sig med tvangstilbageholdelse – her skal en patient være sindssyg for at kunne tvangstilbageholdes (Kapitel 3 tvangstilbageholdelse, jf. § 10 må kun finde sted, såfremt patienten er sindssyg eller befinder sig i en tilstand, der ganske må ligestilles hermed...)

Hvis nu en patient på et somatisk sygehus forsøgte at kysse sygeplejerskerne, truede sig til cigaretter hos medpatienter, skruede meget højt op for radioen, var åbenlys stofpåvirket, solgte stoffer på afsnittet, røg på stuen eller satte sig ind på personalekontoret, så vil jeg tro at denne patient ville blive udskrevet i en fart. Dette på trods af at han hverken er farlig, groft forulemper medpatienter eller øver hærværk.

Hvad gør man på et psykiatrisk sygehus med de ikke sindssyge patienter? De får i de fleste tilfælde lang snor, dette på bekostning af deres medpatienters ret til tryghed og personalets mulighed for at udføre deres egentlige arbejde. De er måske ikke decideret farlige, de skaber blot frygt i hvert fald blandt nogle af de svage patienter; de forulemper måske ikke deres medpatienter groft, de forulemper dem kun; de øver måske ikke hærværk af ikke ubetydelige omfang, det er kun stemningen på afsnittet som de ødelægger. Det kræver et stort personale indsats at holde ro på et sådan afsnit.

En sådan patient som altså ikke helt opfylder Kapitel 5 kriterier, men heller ikke overholder husorden mener jeg kunne udskrives såfremt de ikke er tvangstilbageholdige. Man kunne derfor overveje at tilføje et fjerde punkt til § 14, stk., 2 eller indføre i lovens bemærkning følgende:

En patient som ikke evner at overholde husorden og som ikke vurderes som tvangstilbageholdig, bør udskrives frem for at blive tvangsfikseret.

Jeg kan tilføje at en patients farlighed ikke kun afhænger af patientens tilstand, men også af afsnittets tilstand. Jeg arbejdede mange år som ansvarshavende

sygeplejerske i fast aftenvagt eller nattevagt på det som dengang hed Roskilde amtssygehus Fjorden. I den periode blev hele sygehuset bygget om. Man gik således fra gamle 12-16 sengs afsnit til mindre 7 sengs afsnit. Dette var på mange måder en stor forbedring, men det medførte også en utilsigtet konsekvens. På de gamle afsnit med de mange patienter var der også en stor personalegruppe i aftenvagt, oftest 5-7 personer. Gruppen støttede hinanden, afløste hinanden ved svære opgaver. Hvis 1-2 personer gik fra til at skærme en patient var der stadig flere tilbage til at tage sig af resten af afsnittet. Med de nye moderniseret afsnit faldt patient antallet til kun 7, men personale normeringen faldt til 2 på de lukkede afsnit og kun 1 på de åbne. Ofte var der kun kvindelig personale på etagen. Det er en stor belastning at være ene eller måske kun to om at passe én urolig patient, for ikke at nævne et uroligt afsnit.

Jeg syntes at Lov om anvendelse af tvang i Psykiatrien prioriterer de individuelle rettigheder højt. Det forekommer mig at også kollektivet – forstået som gruppen af med patienter og personalet - har en ret til fred, ro og tryghed. Jeg ville ønske at den kommende lov også tog hensyn til dette afgørende aspekt af dagligdagen på et psykiatrisk afsnit. Jeg bemærker derfor med tilfredshed at ændringsforslaget - hvis det vedtages - gøre det lettere at undersøge patienter og lokalerne for stoffer og våben.

Med venlig hilsen
Michael Breuning